

Laszlo Bansagi-Amend

Dipl.Ing.Elektronik/TU Budapest

Telefon(ISDN): +49 8141 594 65

Telefon(Fax): +49 8141 534 318

Mobil D1: +49 170 247 41 58

Auto D2: +49 172 853 41 19

E-mail:

bansagi-amend@t-online.de

[L.Bansagi-Amend Nordendstraße 104. 82275 Emmering.](mailto:L.Bansagi-Amend@t-online.de)

Budapesti Műszaki és Gazdaságtud. Egyetem
Méréstechnika és Információs Rendszerek Tsz.
Postfach 91.
1521 Budapest

Emmering, 03.08.2003

Kedves Barátaim!

Örömmel olvastam jubileumi terveitekről, megpróbálok néhány emléképpel magam is hozzájárulni a tanszéki történelem régmúlt eseményeinek feltárásához. Emlékiratomat megküldtem lektorálásra Tóth Bandinak Brazíliába, aki néhány hasznos észrevétellel (a szövegben aláhúзва jelöltem) kiegészítette. Örülnék, ha irományomat úgy is mint az alapítók egyik részvevőjének visszaemlékezéseit ebben a formában fel tudnátok használni.

Első kérdés: Mikortól számíthatjuk a tanszéket megalapítottnak?

Erre nagyon nehéz felelni. Tény, hogy amikor én 1954 márciusában a *tanszék*re kerültem akkor már a "Műszerek" első évfolyamának az oktatása folyt. Az első műszeres évfolyamot valószínűleg 1953 őszén iskolázták be. A dátum emlékeim szerint azáltal is valószínűsíthető, hogy az első műszeres diplomandusok az 1956-os forradalom miatti időkiesés ellenére 1957 nyarán védtek meg terveiket (nyolc féléves volt akkoriban az oktatás). Erre a kérdésre legilletékesebbek a volt hallgatók, mint pl. Tóth Mihály, Herpy Miklós, Vágner Gyula vagy Fodorné Marika.

További nehézség: az *együttes*, ahova én beléptem még nem volt *igazi* tanszék, nevezük tansámlinak (Ts). A Ts hivatalos vezetője másodállásban Kolos Richárd miniszterhelyettes volt - akit elfoglaltsága miatt csak hébe-hóba láttunk. A valódi Ts-vezető, organizátor és az OM valamint a BME szervei felé teljhatalmú tárgyalópartner Arutjunov szovjet professzor volt, aki tevékenységét "tudományos tanácsadói" rangban egy állandó tolmács, Mallász Egon, segítségével végezte, aki melleleg Arutjunov két könyvét is lefordította magyarra. A Ts-vezető helyettes posztját főállásban a fizikus képesítésű Mittnyán László docens töltötte be, aki idejének jelentős részét mint rektorhelyettes a rektori hivatalban töltötte. Nem lehet tehát azon csodálkozni, hogy a Ts igazi főnöke az adminisztráció vezetője Bíróné volt, aki mindig jelen volt, mindenről tudott és mindenbe beleszólhathott. Hogy mikor, ki és hogyan hozta létre a Ts-t, nem tudom, de 1954-ben még mindig nem volt egyértelmű, hogy mivé fog válni.?

Úgy hallottam, hogy a megalakulásakor "Műszer és Finommechanikai Kar"-ról volt szó, amit Arutjunov teljes szovjet tanácsadói súlyával támogatott. Erre utal az a tény is, hogy az első (néhány?) évfolyamot a Ts, azaz Bíróné iskolázta be és kvázi műszeres dékáni hivatalként adminisztrálta (még 1954-ben is). A társulat összetétele is a Kar-ideológiát támasztja alá. A főállású tanársegédek és adjunktusok mind matematikus és fizikus tanárok voltak (akikre emlékszem Bíróné Imre (Bírónének csak névrokona) és Jánki Kálmán: matematika, Kulin György, Mittnyán László: fizika, ...) súlyponttal az első szemeszterek oktatására.

A műszeres tanterv már az első szemesztertől fogva független volt a többi kar tantervétől, valószínűleg Arutjunov állította össze és a Ts kezelésében volt. Miként verbuválták a különböző alaptárgyak eladóit és kik voltak, nem tudom. Bele kellene lapozni valamelyik pionír műszeres indexébe, bizonyára érdekes neveket lehet találni. A felső évfolyamok szakmai oktatási tantervéről még csak homályos elképzelések voltak. A kiindulási alapot Arutjunov tervezete adta és számos meghívott ipari szakember -leendő előadó- ellentétes érdekeit kellett még figyelembe venni. Valamiféle egységes koncepcióról nem tudok. Én akkoriban mint kezdő tanársegéd még nem szóltam bele a nagyok dolgába, önzően csak arra figyeltem oda, hogy mit tervez az "Elektronikus és Ionikus Műszerek" tárgy leendő meghívott előadója Stricker György, akkoriban az EMG főmérnöke. További érdekeltek:

- az "Elektromechanikus Műszerek" tárgykörben Kolos Richárd, egyben Arutjunov szakmai örököse képezné a Ts fő profilját,
- a "Nemvillamos mennyiségek mérése" témakört Mitnyán László magának tartotta fel, amit az Optika témában Bárány Nándi bácsi remek anekdotákkal fűszerezett
- az "Automatizálás" tárgykör gazdjaként Török Vilmos szerepelt, akkoriban a Néphadsereg keretében hadmérnök a Különleges Villamosgépek Tsz. adjunktusa (1956-ban Svédországba disszidált)
- a "Finommechanika" tárgykör gazdája - nevére már nem emlékszem, ha nem csalódom akkoriban az MMG (Gamma?) főmérnöke volt Kazinczy László

Az említettek közül ma már aligha lehet valakit is a részletekről kikérdezni.

A hivatalos BME (gondolom az OM-mel egyetértésben) még a gondolatát is elvetette annak, hogy a "Műszer és Finommechanika" diszciplína egy új Kar legyen. Csak hát Arutjunov pozíciója politikailag túl erős - majd ha elmegy. A háttérben közben különböző szinten azon vitatkoztak, hogy ha nem Kar, akkor mi legyen és melyik karnak a kebelében - szak? Tagozat? vagy csupán ágazat? - ceterum censeo meg kellene szüntetni. Közben, mindennek ellenére - hála Arutjunovnak aki az OM-ben rendületlenül verte a vasat - az R-épületben nagy tempóban folyt a Ts leendő otthonának az építése. A sikerhez az is nagyban hozzájárult, hogy a projekt OM-beli gazdája Mede Zoltán minisztériumi előadó volt, aki a Ts-t már akkor nyilván a saját leendő munkahelyének tekintette. Én, az alulról a harmadik íróasztal büszke tulajdonosa -amint a múltkorjában már írtam- fokozott érdeklődéssel figyeltem az R-épületben folyó munkálatokat (lásd a múltkori emilem). Néhány hónapja lehettem a Ts tagja, amikor második szakmai képesítésű főállású tanársegédként Kemény Tamás kapott "széket" mellettem (ha jól emlékszem íróasztal már nem jutott neki, valószínűleg nem fért volna el az enyém fölött a plafon alatt - de kérdezzétek meg őt is). Egyszóval ez volt a helyzet 1954 nyarán a H-épület utolsó emeletén.

Nem tudnám teljes biztonsággal megmondani, mikor költöztünk át végleg az R-épületbe? Határozottan emlékszem ugyanis arra, hogy még a magasból szemléltük a Duna áradását. Ez talán az 1955-ös tavaszi áradás lehetett? Tanszéki Erzsikénk (ő mint Bíróné gépíróője már akkor törzstag volt, amikor én odakerültem) felejthetetlen megjegyzése alapján állíthatom: Erzsike, Tamás és én álltunk az ablaknál a Dunát szemlélve amikor Erzsike felkiáltott: "apad a Duna, a hajó is jobban ki áll már a vízből!"

Egyszóval eldöntendő, mikortól számíthatjuk a "Műszer Tanszék" megalakulását:

- 1953-tól amikor egy lelkes naiv csoportosulás az első évfolyamot beiskolázta,
- 1954-től amikor a szakmai létért való küzdelem kulminált,
- 1955-től amikor az R-épület földszintjén a porta melletti ajtón a **"Műszer és Finommechanikai Tanszék"** feliratú tábla már biztonsággal olvasható volt?

Számomra nagy megtiszteltetést jelent, ha Ti 1954-et, az én oktatói tevékenységem kezdetét választjátok a TANSZÉK alapítási dátumaként.

Második kérdés, miként fejlődött az újdonsült tanszék oktatási, kutatási tevékenysége, miként vált a heterogén, csaknem véletlenszerűen összeállított együttesből egy hatékony, tudományos súlyú kollektíva?

Az 1955/56 tanév oktatási követelményei - visszanezve - megoldhatatlannak látszanak. A tanszéki adminisztráció, könyvtár bebutorozva, minden íróasztal immár a földön. A pincében gépterem, akkumulátor-terem, Ward-Leonard gépegység (ki tudja mire jó? az aksik töltésén kívül). A laborokban óriási laborasztalok és háromlábú kocktáblák, a falakon nehézsúlyú erősáramú elosztótáblák. Sehol egy közönséges konnektor. Műszerek egyelőre nincsenek, de a műszeres évfolyam 5.-féléve vészesen közeledik és meg kell majd kezdeni a szakmai oktatást.

Az előadások nem okoznak különösebb gondot: a felkért előadók adva vannak, bizonyára fognak sok okosat mondani tudományuk tárházából. Kis probléma az elektromechanikus műszerek előadása, mert Kolos miniszterhelyettesnek gyakran nincs ideje azt megtartani. Szerencsére Arutjunov már korábban beszervezte másod-tanácsadónak Schnell Lászlót a Villamos Gépek és Mérések (Liska) tanszék adjunktusát, ő majd alkalomadtán, ebben az időben már rendszeresen mindig beugrik helyette. Probléma még a Nemvillamos Mennyiségek mérése, mert Mitnyán tulajdonképp nem műszaki szakember, de hát ez *majdnem fizika*.

Nagyobb gond már a tanköri gyakorlat, különösen a műszerismeret hiánya miatt. Matematikusaink szorgalmasan járnak az előadásokra, hogy megtudják miről is van szó. Alaposan tanulmányozzák: mitől mozog a Deprez műszer mutatója és mi az a hurkos galvanométer. Ennek ellenére időnként kínos baklövésekre kerül sor, amikor egyes kíváncsi hallgatók részletkérdéseket tesznek fel. Kulin György idejében leköszönt, Bíró Imre és Jánki Kálmán is megelégedi a visszásságokat és jobb helyet keresnek maguknak. Jánki Kálmán a Matematika Tanszékre ment, még hosszú ideig többször találkoztunk vele. Ezeket az embereket az átgondolatlan szervezéssel becsapták, otthagytak egy bejáratott állást, azzal, hogy eljönnek a Műegyetemre matematikát vagy fizikát tanítani. Akkor derült ki, hogy itt olyan ismereteket kellene oktatni, amelyről fogalmuk sem volt és pl. Bíró Imre azt tudta elmondani a rá kiosztott idegen tárgyban, amire Schnell László igyekezett őt óráról-óra megtanítani. Emlékezzünk elnéző megértéssel és tisztelettel kilátástalan igyekezetükre. Időközben Medve Zoltán már belépett főállásban, de az ő szakmai profilja sem passzolt teljesen az új elvárásokhoz. A gyakorlatokat egyre inkább külső munkatársak tartják.

Legnagyobb gond a leendő laboratóriumi gyakorlat, ehhez ugyanis egyrészt műszerekre, másrészt mérendő objektumokra és nem utolsósorban mérési utasításokra van szükség. A műszerek beszerzése - gondolná az ember - céltudatos része egy oktatásügyi beruházásnak. Ez azonban csak részgazság, valójában a beruházók személyes igényeinek a függvénye, nem kis része volt benne a szakmai tájékozatlanságnak és annak, hogy nagyhírtelen mi volt kapható. Így érthető, hogy amikor a laborok berendezésére került a sor, a következő kép alakult ki:

- ♣ "Villamos mérések laboratóriuma": számos precíziós mutató V/A/W-mérő, egyenáramú és váltóáramú hidak, ellenállás/kapacitás normáliák, áram/feszültség váltók, stb. érkeztek (lásd Arutjunov és Schnell)
- ♣ "Nemvillamos mérések laboratóriuma": precíziós patikamérleg, kaloriméter-bomba, termométerek, mestermérők, fotométer, stb. - igazi fiziko-kémiai laboratórium, kiegészítve egy komplett színes-fotólaborral és egy "kvázi-stúdió" Grundig magnetofonnal (lásd Mitnyán, Bárány). - A szerző megjegyzése: mondanom sem kell, mi ketten Tamással leginkább a fotólabornak és a magnetofonnak örültünk és azon nyomban "szocialista megőrzésre" átvettük.
- ♣ "Elektronikus és ionikus mérések laboratóriuma": semmi. (lásd nem volt főnök gazdája)

A villamos labor mérési utasításait (gondolom) Schnell László dolgozta ki, valószínűleg a Liska tanszéken már jól begyakorolt feladatokra alapozva. A nemvillamos labor méréseiről nincs emlékem, talán Kemény Tamás volt az elkövetője? Nekem elég gondom volt az elektronikus laborral.

"Szerencsés véletlen", hogy Stricker - az EMG alapító főmérnöke - "a kellő pillanatban" konfliktusba került a politikailag erősebb igazgatójával és kilépve onnan az MTA Műszerügyi Szolgálatának lett az igazgatója. Ez egyben azt jelentette, hogy a "Műszerkölcsonzó szolgálat" teljes műszerparkja kedvezményes áron kölcsönműszerként az "én laborom" rendelkezésére állott. Én annak idején mint tapasztalatlan új seprű hatalmas terveket kovácsoltam. Az elektroncsöves alapkapsolásoktól kezdve, elektronikus műszerek bemérésén keresztül a hiba-keresés és -javításig 24(!) mérési feladatot dolgoztam ki. Egy tucat "mérendő áramkört" kellett felépíteni, rengeteg mérőszinórt készíteni, "hibás" műszereket preparálni. Mini-műhelyünkben (későbbiekben abból lett a tanszéki WC) egy esztergapad és egy satu volt, műszerészünk azonban még nem. Az EMG-ből csábítottam el főállású műszerésznek a "Parádi bácsit" (nálam alig volt idősebb de mindig bácsinak hívtuk), valamint a KFKI-ból külső munkatársnak a "Szappanos urat" (később ő lett a tanszéki műhelyfőnök). Mindez 1955-ben történhetett, mert emlékeim szerint 56' tavaszi félévében került sor a labor "premier"-re. EMG-s kollégák voltak a mérésvezetőim, én voltam a hajcsár. A 24 mérést 12 alkalommal kellett (volna) abszolválni. Minden asztalon két mérés volt, négy óra állott rendelkezésre. A második óra végeztével jegyzőkönyv beadás és csere a következő méréshez. Embertelen, a hallgatóság tiltakozott, kitört a műszeres forradalom. Igazuk volt, beadtam a derekam, a fele is elegendő.

1955/56 más szempontból is számos változást hozott. Tényleges dátumokra nem emlékszem. Lehet, talán a politikai erjedéssel volt összefüggésben, hogy Arutjunov váratlanul búcsú értekezletre hívta össze a tanszéket:

"Be van fejezve a nagy mű, igen

A gép forog, az alkotó" - hazamegy.

Ettől kezdve Kolos Richárd tanszékvezető kényszerült tartani az értekezleteket. A kialakult helyzetben, már nem kellett attól tartani, hogy a műszer szakot megszüntetik. Egyrészt Kolos pozíciója magában is megtámadhatatlan, másrészt már túl sokat investáltak a tanszékbe, és a műszeres évfolyamot sem lehet egyszerűen elfelejteni. Nem tudom mikor milyen határozattal történt, egyszer csak azt vettük észre, hogy a "Műszer és Finommechanikai Szak" hivatalosan is harmadik szakként a Villamosmérnöki Karba lett integrálva. Az egyetemi vezetés azon kezdte törni a fejét, miként lehetne a Tanszéket szakmailag megerősíteni. Schnell László gyakorta megfordult nálunk, sokat beszélgettünk mi is arról, mit kellene csinálni. Ő egyelőre elzárkózott attól, hogy átjöjjön, de lehet, hogy a tanszékvezető-helyettesi csere az ő sugására történt. Az átmenet szinte észrevétlenül történt. Mitnyánt egyre ritkábban láttuk, majd egyszer csak az a hír járta, hogy valamiféle segélyprogram keretében külföldre "küldték". Tanszékvezető helyettesnek docensi beosztásban Török Józsefet, a Villamos Gépek és Mérések Tanszék adjunktusát helyezték át. A választás ideálisnak látszott, egyrészt szakmailag kiválóan kiegészíti Kolos profilját és származásilag mintaszerű személy. Jóska anyagi kolléga volt, a melléfogás abban állt, hogy utálta az adminisztrációt és jobban szeretett szakmai ötleteivel játszani, mint a tanszéki szervezéssel törődni. Hasonlóan, nem volt kedve a szakmában járatlan kollégái oktatására sem, ezért volt néhány félév, amikor a szakmai tárgyak zömét Jóska egyedül oktatta, elképesztő heti óraszámban. A gyakorló tanszékvezető továbbra is Bíróné maradt. Nem tudom mikor volt ez a csere, de biztosan jóval az "októberi sajnálatos események" előtt. Emlékszem, hogy Jóska nemzetiszínű kokárdája még hónapokig az ablakpárkányára volt gombostűvel kítűzve, amíg valamelyik takarító néni el nem tüntette. Váratlan halála mindnyájunkat megrendített.

Az 1957-59 időszakban már a kialakult gyakorlat szerint mondhatni zökkenésmentesen folyt a szakmai oktatás. Újabb kollégák léptek be, mellém az első műszeres évfolyamról Vágner

Gyula, a második évfolyamról Telkes Béla. A többi szakterület is kapott ifjú erősítést, de a nevekben bizonytalan vagyok. Főnökeinket az "új" politikai rendszer kialakulásával kapcsolatos mozgások igencsak elvonták az oktatási munkától. Kolos a minisztérium átszervezésével volt elfoglalva, Stricker újra sapkát cserélt és egy új Intézet alapításával foglalatzkodott. Időközben már kialakult ki-kit-miért helyettesít. Schnell László egyre inkább nálunk tevékenykedett. Valószínűleg ő szervezte be Frigyes Andort a Verebély tanszékről a Török Vilmos távoztával megüresedett Automatika tárgy előadására. Frigyes akkoriban a mágneses erősítők témakörből készített disszertációt. Ebben a légkörben már én is szabadabban működhettem és megpróbáltam az eredetileg inkább leíró jellegűnek tervezett elektronikus előadásokat kedvem szerint tervezési irányba módosítani. Az időszak oktatási tevékenysége szakmailag nem volt rossz, mindenki legjobb tudása szerint igyekezett a hallgatóságot ismeretekkel tömni. Ami hiányzott az a KONCEPCIÓ, az ismeretek megalapozott egymásra épülése, az összefogó vezetés. Ezt még a kívülálló felsőbbség - mondjuk ki - a pártszervezet is látta. Nagy nyomás nehezedett Schnell Lászlóra, hónapokon keresztül gyötörték, fűt fát, feltétel nélküli támogatást ígértek neki, vegye át a vezetést. Kolos is biztosította jóindulatáról, így végül is kötélnék állt. Valamikor 1959-ben mint tanszékvezető helyettes docensi kinevezéssel leváltotta Török Józsefet (Jóska nagy megkönnyebbülésére). Erősítésnek magával hozta Tóth Endrét (mi egy évfolyamra jártunk, Bandi erősáramon én gyengeáramon végeztem). aki adjunktusként jó ideig Kolos famulusának a szerepkörét volt kénytelen betölteni.

Egy kis kitérő: mit jelentett Kolos famulusának lenni? Elmondom én, mert lehet, Bandi nem fog dicsekedni vele. Kolos vérbeli politikus volt, bármiről bármikor bármeddig folyamatosan (és értelmesen) tudott beszélni. Tőle hallottam a következő polihisztor és szakember definíciót: "az abszolút polihisztor mindenről semmit tud, az abszolút szakember semmiről mindent tud, az emberi ismeretkapacitás véges". Általában nem volt energiája az órára készülni, ha éppen megtartotta, viszont mindig tudott kétórányi érdekeset mesélni. A famulus feladata volt rákényszeríteni, hogy azt mondja, amit kell. Bandi óráról órára kidolgozta a tananyagot. Ezt Kolos (valószínűleg útközben az autóban) áttanulmányozta és előadta. A tananyag így jegyzet formában is megjelenhetett Kolos nevével fémjelezve, „előadásai alapján Tóth Endre”.

Visszatérve a "Schnell korszak" kezdetére. Laci nagyon komolyan vette a feladatát, hónapokat fordítottunk a tanszék profiljának, oktatási koncepciójának a kidolgozására. Az alapállás a következő: a profilt szűkíteni kell, mert reménytelen a mechanikus- és elektromechanikus-műszerek, áramköri elektronika, automatizálás, folyamatszabályozás, a finommechanikai- és műszer-technológia (akkoriban a félvezető-technológia még ismeretlen fogalom volt) valamint mérés-technikai elmélet diszciplínáit egy intézményben lefedni. Valamit le kell adni és a fő témára súlypontot kell képezni. Határozottan emlékszem arra, hogy Laci lakásának *Dunára néző erkélyén született meg* a végső döntés: nem villamos mérések, automatika = le kell adni; finommechanika, technológia = le kell adni; megtartani leíró formában a műszertechnikát (Kolos tárgyára szükség van) azonban a súlypont az elektronikán és mérés-technikán legyen, döntően "rendszer-technikai" szemléletben (a rendszer-technika szót még nem használtuk, az időtájt ismeretlen volt ez a fogalom. Úgy fogalmazzuk, hogy valamiféle egységes szemléletben. Én közben a hálózatelméletre gondoltam.). Azért emlékszem erre teljes biztonsággal, mert én az akkoriban már *magasszintű* híradástechnikai elektronikaoktatással való konkurenciától félve a témakör feladására is gondoltam. Laci azonban egyértelműen a kihívás mellett döntött, ami engem harci kedvre gerjesztett. A következő évek ennek a koncepciónak a következetes megvalósítását hozták.

Az új vezetés hamarosan látható változásokban nyilvánult meg. Biróné távozott és az adminisztrációt a már irányítható Siber Marika vette át. Megkezdődtek a tantervi viták, amiknek lényeges pontjai a Finommechanikai és Technológiai szak kiválása, egy folyamatszabályozási ágazat kialakítása és ezekkel kapcsolatban két új tanszék létesítése

volt. Amint többen voltunk a tanszéken kitalálta Laci a "Szenátust". Ezt ő nem holmi demokratikus hajlamból tette, hanem mert állandóan ismerni akarta a tanszék mértékadó hangulatát. Szerette, ha mindenki elmondja a véleményét. Mindenkit meghallgatott, intuitív módon kiválasztotta a pillanatnyi konstellációnak legmegfelelőbb megoldást és futtatott valakit, aki a tanszéki szekeret az általa helyesnek tartott irányba húzta. Schnell László egy szuverén volt, de igaza volt abban, hogy egy határozott, körültekintő és céltudatosan következetes vezetés lényegesen hatékonyabb, mint egy a többségi hangulattól függő személytelen bizonytalankodás

Időben párhuzamosan az egyetemi pártbizottság széleskörű akciót indított a tanszékek "szakmai-politikai" profiljának a javítására, a tanszéki pártcsoportok megerősítésére. Az akció keretében beléptettük Telkes Bélát a pártba, Bársony Andrást és Szurmai Mihályt pedig az "iparból csábítottuk" át. "Cserébe" Kemény Tamásnak azt "javasolta" a pártbizottság, hogy inkább menjen át az iparba. Tamás megfogadván a tanácsot átment a Stricker által nemrégiben alapított intézetbe, ahol már Tarnay Kálmán is hasonló okból menedéket kapott.

További új tagokkal is szaporodtunk. A gépész karról Bede István és Szombathy Emil, de mindketten már előbb jöttek át a finommechanikai témakör gazdájának. A műhely is erősödött stb. Hamarosan megalakult a két új tanszék. A "Folyamatszabályozási" tanszék Frigyes Andor vezetésével az R-épületben kapott helyet és magával vitte a nem villamos laboratórium berendezését Bársony Andrással az élen. A "Finommechanikai Technológia" tanszék is elköltözött, tanszékvezetőként Kolos Richárd maradt, Bede István lett a helyettese. A megürült laborhelyiségben megalakult az "Önálló labor". A Villamos Mérések Labor vezetésére Temesi Ernő lépett be. Labortechnikusokra is szükségünk volt, Montvai István, Dudás József, Fövényi Pál léptek be. Újabb ifjú kollégákat léptettünk be a végzett évfolyamokról: Zoltai Jóska, Osváth Péter, Görgényi Bandi, Kovács Gabi majd Lovák Pista ...melyik évfolyamnál hagyjam abba? A tanszéki élet a folyamatszabályozási tanszékkel folyó hatásköri vitáktól eltekintve nyugodt mederben folyt, amikor Kolos Richárd gépkocsi baleset áldozataként váratlanul meghalt (19??). Felmerült az utódlás komplikált kérdése.

A rektor Schnell Lászlót bízta meg átmenetileg mindkét tanszék ügyeinek az intézésével. A Műszer Tanszék tanszékvezetői posztjára nyilvánvalóan Schnellnek volt a legnagyobb esélye. A technológia tanszékre viszont Bede István - aki eredetileg forgácsolástechnikai szakember volt - nem látszott alkalmasnak. Számunkra fontos volt, hogy a leendő tanszékvezető egy az elektronikus technológiával elkötelezett személy legyen. Volt évfolyamtársamat Ambrózi Andrást a híradástechnika tanszék docensét javasoltam Schnellnek, aki ezzel egyetértve a javaslatot az egyetemi tanácshoz eredménnyel felterjesztette.

Schnell László tanszékvezetői kinevezése hamarosan megtörtént és ezzel egyidejűleg Tóth Endre valamint én megkaptuk a tanszékvezető helyettesi megbízást. Innen kezdve már jól ismert a történelem, hiszen ma is többen vannak ennek az időnek tanúi közöttetek.

Baráti üdvözlettel

Bánsági-Amend László